

of untoward side-effects produced by pyrazolone derivatives used as analgetics is discussed with reference to a number of case histories.

Farmacotherapeutische overzichten III. Analgetico. (1961) Ned. T. Geneesk. 105, 628.

Haan, H. R. M. de en H. Handovsky. Pharmacotherapie. Stafleu, Leiden 1958.

Hugerley, C. M. (1963) Drug-induced Blood Dyscrasias. Year Book Medical Publishers, Chicago.

Medisch-Farmaceutische Mededelingen. (1963), 9, 37, 61, 62, 63, 97, 204, 205.

Meijler, L. Schadelijke nevenwerkingen van geneesmiddelen. Van Gorcum en Comp., Assen, 1964.

Reckenburg, H. K. von Butazolidin. Georg Thieme, Stuttgart. 1961.

Huisartsgeneeskunde en universiteit

Het leek de redactiecommissie van „huisarts en wetenschap” nuttig de lezers wat informatie te verstrekken omtrent de activiteiten van Prof. Dr K. J. van Deen in Groningen, de eerste hoogleraar in Nederland, die het als een deel van zijn taak ziet het specifieke werk van de huisarts als universitair studie-objekt te nemen.

Artikel 2 van de statuten van het Nederlands Huisartsen Genootschap luidt: „Het Genootschap stelt zich ten doel de bevordering van de wetenschappelijke uitoefening der geneeskunde door huisartsen.” Het zal ieder lid van het Genootschap verheugen dat Prof. Van Deen, zelf oud-huisarts en mede-oprichter van het N.H.G., met grote activiteit aan deze ontwikkeling meewerkt. Het was een bijzondere ervaring, te midden van een terrein vol bouwactiviteiten een richtingaanwijzer te zien waarop het woord „Huisartsgeneeskunde” was te lezen (zie foto). Dat deze huisartsgeneeskunde nog in de kinderschoenen staat bleek wel uit het feit dat op de deur van het gebouw „Huisartsgeneeskunde”* stond.

Prof. Van Deen was zo vriendelijk ons te ontvangen en rond te leiden in zijn nieuwe laboratorium voor sociale geneeskunde, waarin de „research- en teaching-unit voor de huisartspraktijk” is ondergebracht. Het is dus niet zo dat de hoogleraar sociale geneeskunde zich hier hoogleraar huisartsgeneeskunde voelt. Wel ziet professor Van Deen het als een van zijn taken, door middel van een afdeling van zijn instituut, de geneeskunde, zoals die door de huisarts wordt beoefend, op een hoger wetenschappelijk plan te brengen. Op onze vraag of hij vindt dat in de toekomst de opleiding tot huisarts met het artsexamen moet zijn voltooid, geeft de hoogleraar een ontwijkend antwoord. Hij is van mening dat er vele mogelijkheden zijn om tot goed opgeleide huisartsen te komen en dat het weinig belangrijk is hoe de indeling van deze opleiding is mits deze maar op efficiënte wijze leidt tot bekwame huisartsen.

Zoals bekend — zie (1963) Medisch Contact 18, 597 — heeft de Groningse huisarts D. A. Kramer zijn praktijk ter beschikking gesteld om als uitgangspunt voor researchwerk te dienen. Wij mogen de lezer voor verdere bijzonderheden dienaangaande hiernaar verwijzen. Op de vraag hoe nu precies de verhouding tussen het instituut en collega Kramer is, vertelde professor Van Deen ons dat ook dit zich eerst in de toekomst duidelijk zal moeten aftekenen. Wel wordt een plan voorbereid de huisarts bij het onderwijs in te schakelen.

Op de colleges sociale geneeskunde wordt de betekenis van de huisarts voor de patiënt in het bijzonder en de gezond-

heidszorg in het algemeen, uitvoerig besproken. Het is duidelijk van welke bijzondere betekenis dit alles is. Tot nu toe kreeg de student immers dikwijls het gevoel dat de werkelijke geneeskunde slechts in de ziekenhuizen mogelijk was. De taak die de huisarts heeft kwam soms nauwelijks of in het geheel niet ter sprake. Bovendien bestaat voor de studenten aan het einde van de co-schappen de mogelijkheid, als onderdeel van het co-assistentenschap sociale geneeskunde, twee weken in een huisartspraktijk mee te lopen. Van de semi-arts wordt verwacht dat hij tot een evaluatie komt van hetgeen hij in die tijd te zien krijgt. De ervaringen die met deze werkwijze zijn verkregen zijn bijzonder bemoedigend.

In het algemeen is het opvallend hoeveel waarde in Van Deen's onderwijsstelsel aan de ervaringen en belevingen van de student wordt gehecht. Zo liggen er bij de uitgang van de collegezaal medische statistiek formulieren waarop de studenten hun wensen en bezwaren inzake vorm en inhoud van de colleges kenbaar kunnen maken. Door deze „feed-back” hoopt Van Deen zijn onderwijs in de sociale geneeskunde te verbeteren en aan te passen aan de behoefte van student en genootschap.

Wat kan het nieuwe instituut voor de huisarts doen? In de eerste plaats kunnen door het instituut onderzoeken op het gebied van de huisartsgeneeskunde, waarvan de resultaten voor iedere huisarts van belang zijn, worden ontworpen en gestimuleerd. Het „functioneren” van de huisarts en zijn medewerkers (de artsassistent, de praktijkassistent, de wijkverpleegster en de maatschappelijk werkster) kan hier worden bestudeerd, waarbij alle problemen ter sprake kunnen komen die een goede vervulling van deze taak belemmeren.

In de tweede plaats kan de medewerkende huisarts, in casu collega Kramer, van de proefpraktijkruimte in het instituut gebruik maken, waarbij hij allerlei instrumenten en toestellen op hun waarde kan toetsen. Wij zagen onder andere een toestel voor het maken van fotokopieën, een automatische telefoonbeantwoorder, een volledig ingericht laboratorium met de nieuwste snufjes en allerlei instrumenten in verschillende uitvoeringen. Op deze wijze kan men diverse mogelijkheden met elkaar vergelijken en de beste uitzoeken. Hierdoor ontstaat tevens een permanente expositie; het is zelfs de bedoeling in de toekomst een groot aantal uitgezochte instrumenten van prijskaartjes te voorzien waardoor het praktische belang voor iedere huisarts evident is.

Een deel van de apparatuur, onder andere de sterilisatiekamer, staat bovendien ter beschikking van de huisartsen in Groningen en omgeving. Zo demonstreerde Van Deen ons een thermograaf waarmee de huisarts kan controleren of zijn ijskast, als bergplaats voor het poliovaccin, betrouwbaar is.

In de vierde plaats is het instituut als een centrum voor nascholing te beschouwen, waar cursussen worden gehouden en een uitgebreide bibliotheek aanwezig is.

Tenslotte hoopte professor Van Deen dat vele huisartsen zijn instituut zullen gebruiken als vraagbaak, speciaal op het gebied van de praktijkvoering. De (aanstaande) huisartsen in Groningen zijn te benijden.

Met belangstelling zien wij uit naar de activiteiten welke op dit gebied door de andere universiteiten zullen worden ontwikkeld.

G. J. Bremer

* Enkele jaren geleden besloot het N.H.G.-bestuur, gehoord de mening van een neerlandicus, de term huisartsgeneeskunde en niet huisartsgeneeskunde te gebruiken.

